

Foto: Fanan Imad

Uddrag fra "**117 stemmer, fremmed og nært, om drømme og visioner**", Forlaget Epigraf 2012.

Hver gang efterlader jeg dig en krop og vender tomhændet hjem

Duna Ghali

Hvorfor sagde jeg, at jeg var klædt i rødt da jeg fyldte fyrrer? Jeg gik som på en jord af skyer til den fest, som han overraskede mig med. Nej, det var ikke glæden ved gaven, der gjorde det, men fordi jeg aldrig følte mig parat til noget. Jeg var fuld det meste af tiden, selvom jeg sad og ventede på, at nogen ville komme for at fylde i mit glas. Bare en enkelt gang. Men ingen kom.

Festen, som vores liv, var fyldt med detaljer. Det fik mig til at sende ham et blik af bekymring og taknemlighed. Hvorfor løj jeg? Jeg havde en sort kjole på med et skandinavisk snit. Vi købte den sammen. Min mor havde altid sagt, at vi alle løj og at aprilsnar derfor burde afskaffes. Han sagde, at jeg så ud som én på tredive, jeg brokkede mig over at kjolen var smal om hofterne. Øjeblikket varede en evighed, men det var en inspirerende, snedig venten. Jeg overlod det til ham, om den skulle længere ned eller løftes op. Jeg elskede den, elskede mig selv, selv om jeg var urolig inde under. Jeg blev hæs af de kruseduller jeg spiste med min hårnål fra papirdugen på bordet.

Vi, som følge af krigen, følte stærkt afsavn og tab. Vi kom til at pakke min brudekjole væk og hans sorte jakkesæt blev doneret bort. Alt gik stærkt, plyndringerne på skærmen. De fyrrer år gjorde mig svimmel. To servitricer bevægede sig blandt gæsterne, som ønskede mig tillykke og blinkede høfligt. Alt fik mig til at flyde ovenpå. Jeg sad om bord i årenes båd til den musik, du selv havde valgt til mig – eller den, som skulle vælges. Ikke noget. Jeg sagde: *dejligt*, og mente længsel. Jeg var tæt på musikken, og du var for langt væk til, at jeg kunne følge dig med øjnene.

Jeg rakte min hånd i vejret, med fingeren tegnede jeg i luften en rute som fulgte hans færden. Min brudekjole lånte jeg ud for at få velsignelsen og fik den ikke tilbage. Og hvad så? Vi tog os ikke af småting, sagde vi til hinanden. Og den påtvungede bryllupsfest var egentlig ikke vores. Selv det hvide var ikke længere hvidt. Jeg græd. Græd meget, ikke af glæde, af sorg fordi jeg ikke forstod noget. Jeg gjorde grin med normerne, at man ikke tillod dig at komme før det blev aften. Vi var heller ikke sikre

på, om mor kunne nå frem, at hun kunne snige sig ind, gennem grænsen til Basra. Gradvist langsomt og modvilligt forstod jeg hemmeligheden bag din trang til at blive oppe på min første nat, alene. Du sad ude på altanen. Hotellet er der ikke længere. Oprørerne satte ild til det et par år efter. Jeg græd af smerte under min pludselige fødsel, ingen ville fortælle mig, hvad jeg skulle. Du var meget ung, sagde du, mens du tørrede min kind for tårer med fyrreårskjolen, du blev tændt og min silende makeup fremskyndede det. Kunne alt det her passe? Havde min eksistens i den verden i den grad været ikkeeksisterende? Det var min bevidsthed som du ikke så, som du ikke kendte til, eller som du så med din bevidsthed. Måske fordi jeg aldrig ville tilgive dig læbernes panik ved det første kys. Panikken ved at jeg var ene om at skjule læbernes svulmen, ene om at bære på syndens trance.

Det røde i rosenbladene, som rubiner, fyldte badekarret. Bladene steg op med saltets duft båret af vandets bølgen og flød stille ved oliedråberne. Roserne blev tiltrukket af kropslegemernes mellemrum; han fulgte efter rosen, men for vild, ligesom hans smil, der mindede mig om det første sår. Hvem ville give mig det tilbage? Hvad ville du give mig tilbage? Og jeg ... havde jeg fået dig til at briste så din kærlighed var udgydt for altid? Olien anede ikke, hvad jeg fejlede; insisterende, klæbende, gled legemerne op ad hinanden. De forsøgte at smage på nydelsen. De var flydende med en dejlig træthed og evig aroma. Mit champagneglas var langt væk. Jeg var for langt væk fra hvad jeg ville; det var problemet. For fjern. Jeg ville. Hvad ville du? Han vidste det, som en gammel kender, men ville ikke skille nerven fra mit urolige hoved, så den kunne holde op med at forfølge os. Og oveni var min følsomhed, sagde han, endeløs overfor spejle. Imens omfavnede han mig, og mit ansigt blev begravet i detaljer fra en mørkegrå, maskulin, grov habit. Min næse tog hemmeligt hen og ledte efter sit hvilested, forvildede sig i velduftende afveje, blandede med røg, tyngede af kroppens varme. Sanserne fulgte efter lugten: fra jakkens øverste lomme vendte den sig mod kanten af den stive krave og snoede sin vej videre gennem silkeskjorten og slipset. Undervejs var der lugt af gammel skyttegrav. Den fortsatte opad, nåede frem, helt ind til huden. Vi valgte de bumpede veje for at snyde os selv, viskede jeg i hans øre og græd den efterladte smag af den sidste bid fra bryllupskagen ud. Smagen gemte vi ind imellem kærlighedsbrevene i en stor, sort affaldspose. Det var bare noget du troede, sagde du; den var gennemsyret af jordbærnektar. Tiden tillod os ikke at drikke og blive mere berusede længere. Jeg ville være fuld. Kom, vi skal danse, sagde du.

Hvorfor løj han for mig og sagde, at hvis han skilte nerven fra, ville jeg føle en brummende tomhed. Hvorfor gjorde du mig bange? Jeg bøn-faldt ham, men intet gav lyd fra sig, kun de to kroppe af frygt for denne brummende tomhed. De legede sammen, de larmede ved sammensmeltningen, vi blev udmattede, vi gav efter og efter igen og blev udmattede. Jeg var begyndt at tro på foldernes støj og latter. Lidenskabens blod er hvidt. Da sagde jeg til dig, at vi svømmer, se, og dér er båden. Jeg klatrede op ad dig som et spir i solskin og forgrenede mig og snoede mig rundt på din stamme og vred mig løs og stod vinkelret langs en lysstråle, som trængte igennem to sandsække, som skærmede vinduet. Da sagde jeg til dig; her, det hvide, og bomberne faldt omkring os, som om vi var parate til at forlade alt. Bilen var overbelastet med vægten af livets absurditeter på flugten til Bagdad. Og syndfloden. Det ville måske lykkes bilen at nå frem; men vores lig vil, under udgangsforbuddet, blive efterladt på asfalten som komøg. Da sagde jeg til dig; her tog jeg med dig på den vanskelige vej; jeg slæbte dig med, du slæbte mig som Røde Kors' mobile kabiner. Jeg fortrød intet, du fortrød intet, vi fortrød intet. Vi holdt ikke op med at skribe højt, hallucinere, det var eftervirkningen af at nå frem. Og vejen holdt aldrig op med at være lang, svær, snoet. Jeg hulkede, men en forpustet sommerfugl kom i vejen, den nåede frem efter den sidste rejse; vingerne kildede nerven; og jeg skreg af begær.

Duna Ghali (1963) forfatter og digter